

חלומות ומעשים

פעולה לצוות ההדרכה / גיל תיכון

על תפקידה של תנועת הנוער העובד והלומד באחריות על המשימות הלאומיות של מדינת ישראל

מטרות:

1. החניכים והחניכות יראו בחברותם בתנועת נוער ציונית-חלוצית-מגשימה אפשרות לחלום ולהגשים חברה טובה וצודקת יותר, תוך עמידה על תפקידם האישי והייחודי כבני נוער.
2. חיזוק תחושת הריבונות והאחריות של החניכות והחניכים על המשימות הלאומיות שתפקידן עיצוב החברה הישראלית והמדינה כיהודית ודמוקרטית.
3. הכרות עם תקופת ריבונות ישראל בנוער העובד והלומד ועמידה על תפקיד הקן/ הסניף/ המועצה בתקופה זו.

רציונל וזמנים:

חלק א' - מה הן המשימות הלאומיות? - 20 דק'

חלק ב' - המשימות העומדות בפני התנועה - 40 דק'

חלק ג' - תקופת ריבונות ישראל כקרקע להגשמת המשימות הלאומיות - 30 דק'

עזרים:

- פתקים ועטים	- תערוכת ריבונות ישראל - נספח ב'
- סרטונים - 70 שנים של חלומות ומעשים (ב youtube)	- קטעים על פעילות התנועה בתקופת ריבונות ישראל - נספח ג'
- כרטיסיית שאלות - נספח א'	- מדבקות בשלושה צבעים
- חומרי יצירה	

מהלך הפעולה:

חלק א' - מהן המשימות הלאומיות? - 20 דק'

1. משחק פתיחה
2. חלקי לכל חניך מספר פתקים. הנחי אותם לכתוב על כל פתק אתגר גדול העומד לדעתכם בפני החברה הישראלית או מדינת ישראל. ערכי סבב ובו כל אחד יספר מה כתב ויניח במרכז המעגל. אם יש דברים קרובים אחד לשני מבחינת התוכן אז יש להניח אותם קרובים אחד לשני (כמו דומינו).
 - האם הייתם מגדירים את האתגרים האלה כמשימות לאומיות? מה כן, מה לא, מדוע?
 - מה הופך משהו למשימה לאומית?
 - מי מחליט שדבר מסוים הוא משימה לאומית?
 - מה תפקידה של התנועה ביחס למשימות לאומיות?

אמרי: בפעולה זו ברצוננו להעמיק את התפישה שלנו לגבי האחריות בתנועה על המשימות הלאומיות של מדינת ישראל והחברה הישראלית.

חלק ב' - המשימות העומדות בפני התנועה - 40 דק'

3. **מתחלקים ל 4 קבוצות, וכל קבוצת צופה בסרטון** אחד מתוך 70 שנים של חלומות ומעשים - בוריס, אופיר, עזמי, דוד - ועונה על השאלות (נספח א'):
- מה החלום המתואר בסרטון?
 - למה האדם הזה עושה את מה שהוא עושה?
 - האם זו משימה לאומית בעיניכם?
 - חשבו על דרך מעניינת להציג (הצגה, שיר, ציור) איך תראה החברה בעוד 10 שנים בשל המשך הפעולה בתנועה למען המשימה הזאת.

חוזרים למליאה, כל קבוצת מציגה את המשימה שהיא קיבלה.

4. דיון:

- מה ההבדל בין חלום או משימה של אדם פרטי לבין של תנועה?
- מה צריך בשביל לקחת אחריות על משימות כל כך גדולות?
- האם המשימות שראינו הם משימות שלדעתכם בני נוער צריכים לקחת על עצמם? מה התפקד של הנוער במשימות האלה?
- האם אתם מרגישים שלכם יש תפקיד בהגשמת משימות לאומיות? מה התפקיד וביחס לאיזו משימה?
- האם לדעתכם יש קשר בין החלומות-משימות האלה? אם ננסה לחשוב על משימה אחת גדולה שמרכיבה את כל המשימות האלה - מהי אותה משימה?

אמרי: לאורך כל שנותיה של הציונות, ושל תנועתנו בתוכה, לנוער תפקיד משמעותי וייחודי בהגשמת משימות שהינן צו השעה לקיומה ועיצובה של החברה.

חלק ג' - תקופת ריבונות ישראל כקרקע חינוכית להגשמת המשימות הלאומיות - 30 דק'

אמרי: בתקופה הקרובה ישנם הרבה מאוד חגים ומועדים בעלי חשיבות גדולה לחברה הישראלית. החלטנו לקרוא לתקופה הזאת שבין חג הפסח ליום ירושלים 'תקופת ריבונות ישראל'.

תלי על קירות החדר תערוכה המציגה את החגים והמועדים בתקופה (נספח ב') וקטעים שנכתבו על פעולת התנועה בתקופה (נספח ג'). **הנחי את החניכים לעבור בתערוכה ולהדביק על עליה מדבקות** בצבעים על פי המפתח הבא:

- ירוק - מועד חשוב שצריך לציין בתנועה
- אדום - מועד שאני לא חושב שצריך לציין בתנועה
- צהוב - מועד שצריך ללמוד עליו

לאחר מכן, חוזרים לדין במעגל:

- איך ציון החגים והמועדים שבתקופה משפיע על התנועה? מה יכול להיות הפוטנציאל במפגש של החניכים עם התוכן הזה?
- איזה חוזקות נוכל לבטא בפעילותנו החינוכית בתקופה זו בבני המושבים?
- איך אפשר לפעול באופן שאינו פוליטי ומאפשר לנו הזדמנויות חינוכיות במפגש עם התוכן עבור הקהילה, החניכים, המועצה?
- האם התקופה הזאת, על המועדים והחגים שיש בה, מחזקים את היכולת של התנועה לשאת את המשימות הלאומיות? באיזה אופן?
- מה צריך להיות התפקיד של הקן/סניף שלנו ביחס לתקופה הזאת? איך עלינו לפעול בתקופה?

עלה והגשם!

נספח א'

- מה החלום המתואר בסרטון?
- למה האדם הזה עושה את מה שהוא עושה?
- האם זו משימה לאומית בעיניכם?
- חשבו על דרך מעניינת להציג (הצגה, שיר, ציור) איך תראה החברה בעוד 10 שנים בשל המשך הפעולה של התנועה למען המשימה הזאת.

- מה החלום המתואר בסרטון?
- למה האדם הזה עושה את מה שהוא עושה?
- האם זו משימה לאומית בעיניכם?
- חשבו על דרך מעניינת להציג (הצגה, שיר, ציור) איך תראה החברה בעוד 10 שנים בשל המשך הפעולה בתנועה למען המשימה הזאת.

- מה החלום המתואר בסרטון?
- למה האדם הזה עושה את מה שהוא עושה?
- האם זו משימה לאומית בעיניכם?
- חשבו על דרך מעניינת להציג (הצגה, שיר, ציור) איך תראה החברה בעוד 10 שנים בשל המשך הפעולה בתנועה למען המשימה הזאת.

- מה החלום המתואר בסרטון?
- למה האדם הזה עושה את מה שהוא עושה?
- האם זו משימה לאומית בעיניכם?
- חשבו על דרך מעניינת להציג (הצגה, שיר, ציור) איך תראה החברה בעוד 10 שנים בשל המשך הפעולה בתנועה למען המשימה הזאת.

נספח ג'

היום אני מבינה שהיהדות והחברה הישראלית נראים כמו פסיפס. פסיפס של תרבויות, של מנהגים, של עדות, של מסורות וכולם ביחד יוצרים את החברה הישראלית. פורים, פסח, סוכות, שבועות הם חלק מהיהדות. **יום השואה, יום הזיכרון לחללי צה"ל** יום העצמאות הם כולם חלק מלהיות ישראלי. לטוב ולרע. אבל יש לי חדשות בשבילכם, גם יום הזיכרון ליהודי אתיופיה שנספו בדרכם לישראל וגם ה-9 במאי - יום הניצחון על גרמניה הנאצית, הם חלק מהיהדות וחלק מהחברה הישראלית, לפחות כמו שאני רואה אותה. הדרך להיות יהודייה ולהבין את הזהות שלך, זה לא למחוק את כל מי שאת ומאיפה הגעת, אלא להבין את זה, לחקור, ללמוד. רק אם אבין מאיפה באתי, אוכל גם להבין לאן אני הולכת. כולנו. וזאת בחירה קשה להגיד שזה קשור אליי. יום הזיכרון ליהודי אתיופיה קשור אלי, אפילו שאני לא אתיופית, המימונה היא מסורת בחברה הישראלית שיכולה להיות גם המסורת שלי, אפילו שאני לא מרוקאית.

מיטל אשפוז, קומונרית בקן נווה זאב

“עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל, ועתידו לוט בערפל” - יגאל אלון

בתקופה האחרונה יצא לי לחשוב הרבה על המשפט הזה - בתוך ההמתנה לגיוס, החברים שכבר התגייסו, ופתיחת שנה בתנועה שנמצאת סביבי אבל אני בפעם הראשונה לא לוקחת בה חלק. יש שאומרים שזה משפט די קיטשי, בכל זאת, הוא נמצא בנאום של כמעט כל מנהל בית ספר וכתוב בלא מעט בתי ספר על הקיר, אבל בשבילי, יש לו משמעות יותר עמוקה. בשבועות האחרונים בזמן המפגשים שלנו, כשעברנו על הסיפורים של חברי וחברות התנועה שכבר לא איתנו, סיפורים מלפני קום ומדינה ועד ללפני כמה שנים, סיפורים של חברים מהצפון מהדרום, של ותיקי הארץ וגם של כאלה שהגיעו שניה לפני שהתגייסו מאירופה או ארצות ערב, בחרנו לקיים את המשפט החשוב הזה יחד עם כל חברי התנועה שלנו. בחרנו ללמוד ולהיכנס לעומק של אחד הצדדים הפחות מוכרים בתנועה שלנו, צד החברים שנפלו, שזכותם שסיפורם יישמע. תוך כדי שישבנו יחד ועברנו על הסיפורים, התנועה עשתה את שלה - הכשירה קומונרים, העבירה סמינרים, פתחה שנה, הביאה חניכים חדשים, והמשיכה בעבודת החינוך הבלתי נפסקת שלקחה על עצמה, אותה עבודת חינוך שבה בחרו כל חברי התנועה שעליהם קראנו במשך שעות, חברים שבחרו להיות חלק מתנועה, בידיעה שהיא תמשיך לעשות את מה שהם מאמינים בו ומה שהם התחנכו עליו ופעלו למענו, ותמשיך את הדרך שהם התחילו לסלול. הבחירה לעשות את פרויקט הזיכרון היא אחת ההחלטות הכי חשובות שהתנועה עשתה בזמן האחרון בעיני. הבחירה לדעת את העבר לא מנותקת מהיום יום שלנו אלא להפך, נותנת לו את המשמעות הגדולה שיש לו. בלי חברי התנועה שהגנו על הארץ, החניך בקן מזכרת לא היה יכול לבוא בימי שלישי ושישי לפעולה, הקומונר לא היה יכול לצאת לחוות ההכשרה, והרכזת לא הייתה יכולה לפתוח את הקן ליום פעילות. עצוב להודות, אבל בלי הדרך שנסללה בכל אותם סיפורים שקראנו, לא היינו עומדות כאן היום אחרי שסיימנו את חוות ההכשרה, אחד מהמפעלים הגדולים בתנועה, עם הפנים לגיוס לנח"ל, יחד עם התנועה. תנועה של חיים, שבחרת להמשיך עם הפנים הלאה, תוך שהיא לומדת מעברה. הפרויקט הזה גרם לי רק יותר להבין למה הגיוס עם הגרעין שלי, זו הדרך שבה בחרתי. יחד איתם אני הולכת לבחור להמשיך לחנך, לאהוב, להאמין באדם, ולהמשיך את הדרך של כל אלה שלא יכולים עוד להיות איתנו, להמשיך בתנועה.

גל שינרמן | גרעין אמיץ - שכבת ת'

שמי דניאל ויינר, ואני כאן כנציג של תנועת הנוער העובד והלומד אשר אומרת לכם תודה, ווטרינים נכבדים. אנחנו תנועה אשר שמה את שוויון ערך האדם כערכה החשוב ביותר, נמצאים כאן ומודים לכם, על גבורת הלב, על אומץ הלב, ועל הנחישות שלכם להילחם למען העם שלכם, למען המורשת שלכם והערכים שלכם.

אח של סבתי, היה חייל בצבא האדום ונהרג כשלחם במלחמת העולם השנייה. שמעתי עליו סיפורים רבים, ראיתי תמונות רבות ואני רואה אותו כגיבור במשפחה שלי. וזה מה שאני רואה עכשיו כשאני מסתכל עליכם ווטרינים, גיבורים אמיתיים.

הנוער העובד והלומד נותן יחס, מלמד ומחנך ברחבי הארץ על החג הזה, היום החשוב הזה וחשוב מכל, לא שוכח! היום הזה מאחד את כולנו, כל אחד ואחת מאיתנו ומלמד אותנו על גבורה אמיתית. אני יותר מגאה לעמוד כאן ולשאת דברים אלה ולייצג את תנועת הנוער שלי ולדעת שזה בזכותכם.

נאום בטקס יום הניצחון על גרמניה הנאצית 2015

נאום החניכים | 1 במאי 2017

אני טל, בן 17, גר בבתי ים וחבר סניף ראשון מרכז. לפני שנה חיפשתי עבודה, חברה סיפרה לי שיש בראשון סניף של הנוער העובד והלומד שיכול לעזור לי. הגעתי לסניף והצטרפתי לקבוצת עבודה – קבוצת נען. במהלך השנה עברנו פעולות וגם עבדנו ביחד כקבוצה. היום אני מדריך קבוצה ט' בסניף וחניך בקבוצת י"א.

בתחילת דרכה של התנועה קמות קבוצות עבודה של בני נוער. ברחובות פועלות שתי קבוצות עבודה. לאחר שנתיים יחד, דורשים חניכי הקבוצות מהקיבוץ המאוחד שיתנו להם שטח להקים קיבוץ על בסיס עבודה עברית. ב-1930 הקימו קבוצות העבודה של הנוער העובד את הקיבוץ הראשון של התנועה, קיבוץ נען.

אני סופיה, בת 18, גרה בבאר שבע וחברה בהתאגדות עובדי בורגראנץ'. בתחילת השנה התקשר אליי המדריך שלי וסיפר לי על רעיון ההתאגדות. אחד הדברים שמגיעים לנו במסגרת ההסכם הקיבוצי הוא הזמנה לתהליך המסע לפולין במחיר מסובסד. החלטתי להצטרף למשלחת בני הנוער המאוגדים והמסע הזה שינה את חיי.

אחת השביתות הראשונות עם הקמת הנוער העובד ב-1924 הייתה בבית חרושת לגפרורים "גבורה". המועסקות הן ילדות צעירות עולות מבולגריה. עובדות בתנאים קשים, במפעל חנוק ללא חלונות. מוכרזת שביתה לקיצור יום העבודה והטבת השכר. המעסיק מוכן לדבר רק עם מבוגרים, הנערות השובתות אומרות לו שהסכם יהיה רק איתן ומולן. לאחר שביתה של שלושה ימים הדרישות מתקבלות.

אני מקסים, בן 18, חניך בבית ספר מקצועי עמל רמת דוד, לומד במגמת חשמל, פעיל בקבוצת ההנהגה התנועתית בבית הספר וחבר גרעין עלמא.

בשנת 1928 החלו לפעול "חדרי המלאכה מיסודה של תנועת הנוער העובד". זאת הייתה מסגרת חינוכית להכשרה מקצועית לבני נוער עובדים שסיימו בתי ספר עממיים.

ב-1929 קם בית הספר המקצועי הראשון בישראל על ידי חברי הנוער העובד - בית הספר מקס-פיין. הוא היה החלוץ הראשון שיצר אפשרות לבני נוער לרכוש מקצוע, ללמוד ולהתחנך.

התנועה שלנו ידעה תמיד לזהות ראשונה את צרכי הנערים העובדים, היא בראה מפעלים אדירים, חלוציים. בנתה יצירות של צדק, שיתוף ודאגה לחברה ולעם. את היצירות האלו בנו לא אחרים מאשר בנות ובני הנוער, שראו לנגד עיניהם את האהבה והאחריות לחברה, לא פחות מהצורך בקיום ופרנסה. בתנועה לא ביקשו מהם לבחור בין דאגה לעתידם ולפרנסתם, ובין בניית החברה ומאבק למען מימוש הצדק בה.

כך בקיבוץ נען, בבית הספר המקצועי ובהתאגדות במפעל הגפרורים.

וכך גם היום! בסניף, בקן, במקומות העבודה, בבתי הספר המקצועיים.

אנחנו, בני ובנות הנוער של היום, נדאג להמשיך את דרכה המיוחדת של התנועה שלנו. נהיה חלוצים וממשיכי הדרך - נדריך, נחנך, נאגד, נדאג לזכויות, נהיה חברי קבוצות, נוביל סניפים וקנים, ניצור את המקום שבו אפשר להיות גאים במי שאנחנו ובמה שאנחנו עושים.

כי אנחנו נולדנו ליצירה ולעשייה, לתקווה ולעמל, לשוויון ולחברות.

אנחנו דורשים מכם, מכולכם, חניכים וחניכות, מדריכים ורכזות, בני נוער ובוגרים - לשים את ערכי התנועה השורשיים האלו, כנר לרגלכם ביצירות שתצרו בתנועה בשנים הבאות.

לחיי המדריכות והפעילים!

לחיי המאבק בניצול וההכשרה המקצועית!

לחיי ההתאגדות האנושית!

לעבודה להגנה ולשלום, עלו והגשימו!

המסע לירושלים לא הושלם. עכשיו תורנו

לפני 11 שנה פרסם אברהם אדגה, סופר יוצא אתיופיה, מכתב מרגש אל הנספים בסודן בדרכם לישראל. היום (א'), יום הזיכרון ליהודי אתיופיה שנספו בדרכם לישראל, מסלה אסייהן וספיר אייטגב, צעירים יוצאי העדה כותבים לו מכתב תגובה: "אנחנו חרדים שאנשים ישכחו את אברה מנגיסטו. את הגיור לחומרה, את הזלזול, העוול והטלת הספק ביהדותנו". קריאה לסדר

מסלה אסייהן וספיר אייטגבפורסם: 13.05.18, 10:03

"בארץ בה חלמתם לחיות בשלווה עדיין דנים, ואולי ימשיכו לדון לנצח נצחים, בשאלה האם יש בכלל דבר כזה: יהודי שחור שמוצאו מאתיופיה. כאילו כתוב בספר הספרים שאבותינו היו צחורים". כך כתב אברהם אדגה, מחבר הספר "המסע אל החלום", ביום הזיכרון לאלפי הנספים בסודן במהלך המסע לישראל, מחשש שזכרם יתפוגג בחלוף הדור שחוהו אותו על בשרו.

היום (א') יום הזיכרון לאלפי הנספים בסודן במהלך המסע לישראל, המצוין על פי החלטת ממשלה במקביל ליום ירושלים, בחרו שני יוצאי אתיופיה בני 18 החברים בחוות ההכשרה בתנועת הנוער העובד והלומד - מסלה אסייהן, קומונר בעפולה עלית וחבר בגרעין "דנא", וספיר אייטגב, קומונרית בקיבוץ גשר הזיו וחברה בגרעין "ג'ונאם" - להשיב לאדגה במכתב מרגש.

אברהם היקר,

אנחנו מסלה אסייהן וספיר אייטגב, חברים בחוות ההכשרה בתנועת הנוער העובד והלומד.

ערב יום הזיכרון ליהודי אתיופיה שנספו בדרכם לישראל, אנחנו מבקשים לענות לך על מכתבך לאותם נספים. לפני כשבועיים באת לפגוש אותנו במועצת החניכים שהתכנסה לקראת יום הזיכרון. בשיחה אתך, הרגשנו שאנחנו מחויבים לספר את ההיסטוריה שלנו, לבקש ולדרוש לשמוע את סיפורי הורינו, ללמוד את כמיהתם, להיאבק למען חברה טובה ומתוקנת יותר.

הרגשנו שנרקמת שותפות בינינו למרות פער הגילאים, הארת בפנינו את העובדה שעלינו להוכיח שזה לא היה לשווא.

חלום העלייה לארץ המובטחת לא היה לשווא.

תשלומי המחיר הכבדים לא היו לשווא.

חיייהם של 4,000 אנשים אהובים ויקרים לנו, שנספו בדרכם לישראל לא היו לשווא.

במכתבך אתה כותב שאתה מפחד שהם יישכחו.

אנחנו, בתור יהודים, לא מוכנים לשכוח. אנחנו לא מוכנים לתת לסיפור שלהם, לאומץ ולהקרבה שלהם להישכח.

בלעדיהם החיים לא היו נראים כמו שהם נראים, בלי ההקרבה שלהם והבחירות שלהם אנחנו לא היינו פה.

לרגעים אנחנו חושבים לעצמנו - איזו זכות יש לנו לשכוח את המעשה הכי אמיץ שאדם יכול לעשות - ללכת אל הלא נודע רק בשם הכמיהה לירוסלם, רק בשם היותם ציוניים, רק בשל היותם יהודים.

במכתב כתבת "בארץ שחלמתם לחיות בה, האנשים חיים בקצב מסחרר והזיכרון שלהם קצר מאוד. אנשים שאפילו לא זוכרים את המלחמה של הקיץ האחרון, ובוודאי שאין להם זמן לזיכרון העבר. אני חרד שזיכרוכם יישאר נחלת מעטים ויתפוגג לו בחלוף הדור שחוהו את המסע על בשרו".

אנחנו לא עברנו את המסע על בשרנו - וגם אנחנו חרדים.

אנחנו חרדים שאנשים ישכחו את אברה מנגיסטו.

אנחנו חרדים שאנשים ישכחו את המחאה של 2015.

את סיפורו של יוסף סלמסה ז"ל.

את "פרשת הדם" לפני כ-22 שנה והיחס המשפיל להורינו.

את הגיור לחומרה, את הזלזול, העוול והטלת הספק ביהדותנו.

אנחנו חרדים מהמציאות שמרגילה אותנו להיות העומד מן הצד, לדאוג רק לעצמנו, לשרוד.

חברה שאנשים רק מבקרים את העוולות שבה, אבל לא מוכנים לקום ולשנות אותה - תקפא. משהו אחר, אנשים אחרים, דברים אחרים ישפיעו עליה. אין ריק.

בחברה שלנו היום קל להתייחס, קל להשלים עם המציאות, קל לבחור בנוחות. האנשים שבחרים לא לשנות את החברה, בסופו של דבר משלימים איתה ומבינים שהם צריכים לדאוג רק לעצמם.

אם לא אנחנו נקום ונחנך בה, ימשיכו אנשים להטיל ספק ביהדותם של אחרים, ימשיכו אנשים להחליט שיש אנשים שיש להם זכות לעלות לארץ ויש כאלו שלהם אין, ימשיכו אנשים לפלג את החברה שלנו לעניים ועשירים, לשחורים ולבנים, לחזקים ולחלשים.

השאלה בסופו של יום איזו חברה אנחנו רוצים שתהיה כאן? איזה בני אדם אנחנו רוצים להיות?

האם באמת בחירתם של מאות אלפי אנשים לצאת למסע לירוסלם אכן לא הייתה לשווא?

אנחנו לא מוכנים להשלים עם המציאות כמו שהיא היום. החלטנו לחנך את החניכים שלנו על סיפור העלייה של הורינו, על הסיפור שלנו ושל הקהילה שלנו, על הכמיהה החזקה שהייתה להם בלב. כי זה משנה.

הסיפור הזה משנה לחברה הישראלית, לכל מי שחי בה - אנשים בחרו לצאת למסע כי הם חלמו חברה טובה יותר, בין לאדם לאדם. כי הם האמינו שאפשר וצריך.

הם השאירו בידינו את הדרישה לחלום ולקוות, מתוך אמונה בנו שנהיה דור ההמשך לכמיהה.

ועלינו להיות דור ההמשך.

אנחנו חייבים.

כי המסע עוד לא הושלם.

עכשיו תורנו.

נאום החניכים המצטיינים טקס חניך חונך מצטיין אזור המרכז תשע"ח

אסיל: שלום וערב טוב לכולם

אריאל: אני אריאל דוידוב בכיתה יב 'לומד בית הספר אורט יד שפירא, במגמת טכנאות שיניים במעבדת דפ"י.

אסיל: אני אסיל קרנאווי בכיתה יא 'לומדת בבית ספר עמל טכנולוגי תל אביב, במגמת שיווק, עובדת בחברת בזק.

אריאל: במעמד זה רצינו לאמר לכם כמה דברים.

לפני שהגעתי לבית ספר המקצועי העדפתי לא ללכת לבית ספר, הרגשתי שאני לא באמת לומד שם שאולי זה פחות בשבילי, גם חברים לא כל כך היו לי שם. ואז ההורים שלי שתומכים בי מאוד הציעו שאני אלך ללמוד מקצוע ביד שפירא

אסיל: כשהייתי הולכת לבית ספר הקודם שלי, הרגשתי שזה רק כדי להעביר את הזמן, ידעתי שאני יכולה יותר. אמרו שבית ספר מקצועי זה לא מתאים לי, שזה לא לבנות וזה לא באמת ייתן לי משהו. עכשיו אני מצליחה הרבה יותר, יש לי מקום לחלום, להיות גדולה יותר, התחלתי לקבל פתאום ציונים גבוהים, זה עושה לי טוב ונותן לי הרבה ביטחון. יש לי עבודה מובטחת ומסודרת.

אריאל: כשאני יושב עם חברים שלי הם הרבה פעמים אומרים לי שבלי בגרות מלאה אי אפשר להצליח. לפעמים אפילו קצת צוחקים עלי, אבל אני יודע טוב מאוד מה אני מרגיש כשאני לומד מקצוע. כשאני עובד אני מתרגש, אני מרגיש שאני לומד ומתפתח, יש לי אחריות, אני עצמאי, ואני גם מבין שזה דבר שבונה את החברה!

אסיל: בלי החינוך המקצועי לא תהיה לנו תעשייה, בלי זה יעלמו המון מקצועות ממש חשובים, לא יתפתחו מקצועות חדשים, בלי תעשייה המדינה שלנו לא תתפקד. על זה אנחנו חיים יום יום.

אריאל: השנה חגגנו 70 שנה למדינת ישראל, שהקימו אותה אנשים שעובדים בעלי מקצוע, ורק איתם היא תוכל להמשיך להתקיים. אנחנו מזהים תופעה שהולכת וגדלה של סגירת בתי ספר מקצועיים. לצערי הבית ספר שלי הולך להסגר בשנה הבאה. וזה דבר מאוד עצוב. אין מספיק תלמידים בשביל להחזיק את הבית ספר. אנשים לא מבינים כמה ללמוד מקצוע זה דבר חשוב. אני לומד טכנאות שיניים ואני יודע כמה זה הכרחי ותורם לחברה. התופעה של סגירת בתי ספר מקצועיים חייבת להפסק! את הילדים שלי בעתיד אני אשלח לבית ספר מקצועי, זה יהיה כבוד.

אסיל: אם בני נוער רק יבחרו רגע לראות, להרגיש ולחוות את מה שקורה בחינוך המקצועי הם יבינו והסטיגמות יעלמו.

אריאל: אני מזמין את כל מי שיושב כאן לשמור על הדבר היקר הזה ולחזק את המעמד שלו בחברה שלנו.

אסיל: תודה רבה לכל מי שתומך בנו והגיע לכאן הערב, להורים, למורים, למעסיקים, לחונכים היקרים, למשרד העבודה, לתנועת הנוער העובד והלומד ולשאר החניכים המצטיינים היקרים.

אריאל: בהצלחה לכולם!

ביחד: בשבילנו זה כבוד לעבוד!